

2016. március 27. – Húsvét vasárnapja

Jn 20,1-9 – Az üres sír örömhíre

Húsvétvasárnap hajnalban még sötét volt, amikor a szeretett nőtanítvány, Mária Magdolna a sírhoz sietett. Talán aludni sem tudott, alig várta, hogy még egyszer utoljára láthassa, elsirathassa szeretett Mesterét. A hiányzó kő aggodalommal töltötte el, segítségért sietett. Péter és János is megy a sírhoz – különböző lelkiállapotban. Péter tele lehetett bűntudattal tagadása, gyengesége miatt, le is maradt János mögött. A szeretett tanítvány a keresztnél sem hagyta el Jézust, ő előbb ér oda, de megvárja Pétert. Együtt szembesülnek az **üres sírral**. Vajon mi játszódott le a három emberben? Mária sírdogál, a férfiak elmennek. Mindhárman a halott Jézust, az embert keresik – és nem találják. Érthető a döbbenetük. Mária addig sírdogál kitartóan, amíg megjelenik neki két angyal, majd a feltámadt Krisztus. Mária a halott Jézust keresi, és nem ismeri fel az élő Krisztust! Miről ismeri fel? Arról, hogy a nevéen szólítja őt. Jánossal kapcsolatban azt olvassuk: „**látta és hitt**”. Csak találgatni tudjuk, hogy mit hitt, de érteni biztosan nem értette még, hogy mi és miért történt.

Hárman háromféleképpen reagáltak az üres sír döbbenetére. Húsvét hajnalának eseményei mindnyájunkat szembesítenek a kérdéssel: Számodra miről szól az üres sír látványa? Képzeld a szemed elé, és fogalmazd meg, hogy Te mit hiszel! Én csak a magam hitéről tudok tanúságot tenni. Én nem láttam, mégis hinni akarom, hogy Jézus Krisztus több volt, mint egy próféta, aki meghalt, eltemették, de a tanítása és a szellemisége tovább él. Minden nagy tanító és vallásalapító sírja foglalt, egyedül Jézusé üres! Az üres sír örömhíre számomra az, hogy Krisztus feltámadt, mert legyőzte a halált. Nem fizikai hús-vér testben, nem is szellemi lényként, hanem átalakult fizikai testben, fényttestben jelent meg tanítványainak. Fizikai teste átalakult annak a szeretetnek a tüzeiben, amely lényéből áradt. A szeretet legyőzte a halált! Az ember eredetileg ilyen fénylő, tiszta, halhatatlan testben élhetett volna, de a bűnbeesés következtében megjelent a Földön a halál. Azóta, ha valami nagyon biztos, arra azt mondjuk, hogy halálbiztos. Az ember számára a halál végleges esemény, nagyon nehéz a mai embernek elfogadnia, befogadnia és megemésztenie a feltámadást.

Régen elég volt elhinni, hogy Krisztus meghalt és feltámadt, de a hit mögött nem állt tudás, valódi megértés még a tanítványok esetében sem. Nem a fejükkel, inkább a szívükkel, érzelmileg, ösztönösen fogadták be az örömhírt, számukra elég volt a hit, a bizalom. A mai kor emberének ez kevés. Nem elég elhinni a húsvéti eseményeket, a mai ember tudni és érteni akarja mindazt, ami akkor történt. Nincs könnyű dolgunk, mert a racionális agyunk kevés ehhez. Mátériális szemszögből nézve a Húsvét titka megfejthetetlen. Nem elég hozzá a hétköznapi megismerés, hanem magasabb megismerési szintre, a szellemi megismerésre van szükség hozzá.

Kedves Testvérem! Húsvét ünnepén képzeld magad elé az üres sírt, és tedd fel magadnak a kérdést: Mit üzen ez számomra? Fogalmazd meg, hogy te mit hiszel! Ne Jézust, az embert keresd a sír körül, hanem halld meg, hogy a feltámadt és élő Krisztus Téged is néven szólít. Ha találkozol Vele, akkor már nemcsak hinni fogod a Húsvét titkát, hanem tudni is! A találkozás erejében pedig megtalálod életedben annak lehetőségét is, hogy ne csak tudd, hanem meg is értsd azt! Tiszta szívemből kívánom, hogy így legyen. Ámen.

Mikloviczné Panni, Nőtincs